

CẬU BÉ GIÓT

Giót năm nay vừa tròn 10 tuổi, cậu vừa bước vào lớp 5. Giót cũng là một Oanh Vũ ngoan, như các em Oanh Vũ ngoan hiền của chúng ta đang xum xít quanh đây.

Giót cũng có Ba, Ba của Giót là một công nhân, làm việc tại một nhà máy. Giót có nghe Ba giới thiệu về nhà máy, nơi mà Ba của Giót đang làm việc. Người ta thường gọi ở đây là nhà máy sắt. Giót mừng tượng - hình dung ra nhà máy sắt của Ba, có lẽ chuyên sản xuất ra rất nhiều sắt, có lẽ có rất nhiều cục sắc to tướng bằng cái thùng Phuy, mà Ba của Giót phải quần quật với nó quanh năm suốt tháng. Có lẽ phải nhọc nhằn với những đồng sắt to lớn như vậy, cho nên sau giờ làm việc, Ba về nhà, ngày nào Giót cũng đều thấy Ba có vẻ bơ phờ nhọc mệt.

Mẹ của Giót thì sức khỏe yếu hơn, nên chỉ xin làm những việc khiêm tốn hơn, dọn dẹp vệ sinh ở một nhà hàng, đồng lương mà Mẹ kiếm được hàng tháng rất ít ỏi, hình như chỉ đủ để trang trải những miếng ăn hàng ngày. Nhiều lúc Giót đã rơi nước mắt thật nhiều, nhìn vóc dáng mẹ hao gầy sau mỗi chiều đi làm về, lê từng bước chân nặng nhọc thất thiếu vào nhà.

Anh Hai của Giót vừa mới vào đại học. Mọi gánh nặng kinh tế gia đình đều đổ dồn lên đôi vai gầy guộc của Ba, nhiều hôm Ba phải nhận làm thêm giờ, để có thêm đồng tiền còm cõi chi phí cho các sinh hoạt quá đắt đỏ như hiện nay.

Nhà máy mà Ba của Giót làm việc ở rất xa, cho nên Ba thường xuyên đi làm từ rất sớm. Chiếc xe đạp cọc cạch, đã đưa Ba của Giót rời khỏi nhà rất sớm, từ lúc mà Giót còn đang mãi mê say ngủ. Còn lúc Ba ra về thì rất trễ, có hôm đèn đường đã thấp sáng từ rất lâu rồi, thế mà Ba mới về đến tận nhà.

Ba có chứng bệnh đau khớp, mỗi lần trở trời, là ba hay than thở, là thường xuyên bị đau nhứt ở

hai đầu gối và ở lưng. Hôn nay Ba về, nhìn thấy nét mặt khắc khổ của Ba không được vui, có cái gì đó đang âm thầm tự chịu đựng trong Ba. Sau buổi cơm tối, có lẽ sức chịu đựng không còn được nữa, Ba rên rỉ vì đau nhứt. Như mọi hôm, mỗi lần nghe ba than vãn như vậy, là Giót vội vã lấy dầu nóng ra xoa bóp cho Ba. Nghe - nhìn thấy ba xuýt xoa, mà nước mắt Giót rưng rưng. Qua bàn tay nhỏ nhắn, thao tác - xoa bóp liên tục của mình lên trên hai đầu gối - lên trên lưng của ba, Giót thầm mong san sẻ phần nào nỗi đau đớn mà Ba âm thầm chịu đựng. Giót lâm râm khẩn nguyện Đức Quán Thế Âm từ bi cứu khổ cứu nạn cho Ba mau chóng hết đau.

Sáng nay, cũng như mọi hôm, Ba khẽ khàng đến bên giường Giót, để nhìn Giót trước khi đi làm. Ba thật nhẹ nhàng đỡ cái đầu của Giót đặt lại ngay ngắn trên gối, rồi kéo mền đắp cho Giót, để Giót được thêm ấm hơn. Nhưng Ba có biết đâu, Giót đã thức giấc kể từ khi Ba rời phòng ngủ, bước vào Toilet để làm vệ sinh. Giót cứ ngỡ rằng, với cơn đau quặn quại tối hôm qua, sáng

hôm nay Ba của Giót phải ở nhà để dưỡng bệnh. Giót đâu có biết rằng, Ba phải chịu đựng cơn đau nhứt đàng hoành hành, phải đi làm, để có đủ tiền mà đóng vào cái khoản học phí quá cao cho anh Hai và cho cả Giót. Ba quay lưng bước ra cửa, Giót tung mền chạy theo gọi Ba ! Ba dừng lại, ngạt nhiên nhìn Giót, Giót tha thiết nhìn lại Ba, mà thương Ba quá đi thôi !

- **Có việc gì vậy con ! Ba hỏi Giót, Giót lưỡng lự - ngập ngừng.**
- **Một ngày công làm việc, người ta phải trả cho Ba bao nhiêu tiền vậy Ba ?**
- **Con hỏi để làm gì vậy ?**
- **Thì Ba cứ nói cho con biết đi !**
- **Khoảng một trăm năm chục nghìn cho một ngày công !**
- **Ba có thể cho con vay mượn năm mươi nghìn được không Ba ? Ba sừng sốt - bực bội lớn tiếng.**
- **Con không thấy Ba làm việc cực khổ hay sao, phải đổ mồ hôi – sôi nước mắt mới nhận được đồng lương ít ỏi, tiền còn phải để trang trải**

vào các khoản chi tiêu thiếu thốn sắp tới. Con tập đua đòi với bạn xấu, bắt chước ăn chơi hoang phí hay sao, mà vùi vãnh đòi tiền !

Nghe Ba nói nặng lời, Giót tủi thân, chạy ủa vào phòng, úp mặt lên gối mà khóc nức nở.

Ba ngỡ ngàng nhìn vào – chùn lòng, có lẽ thật sự là Giót đang cần tiền vào một việc gì đó. Ông mở tủ lấy ra năm mươi nghìn, đến trao vào tay của Giót. Ông vỗ về.

- Có lẽ con đang cần tiền, mà Ba thì không biết. Tiền đây, con cầm lấy để chi tiêu vào những việc mà con đang cần!

Giót vụt ngồi dậy, lật ngửa cái gối lên, thọc tay sâu vào bên trong áo gối, Giót lôi ra một nắm tiền, Giót vuốt từng tờ giấy bạc, rồi xếp chung với tờ giấy năm mươi nghìn mà Ba vừa mới trao cho Giót. Giót đưa hết số tiền đến tận tay Ba.

- Trước đây, Ba và Mẹ thỉnh thoảng có cho con tiền, con đã cố gắng dành dụm được, nhưng vẫn còn thiếu, hôm nay con mượn thêm của Ba là vừa đủ một trăm năm mươi

ngành. Con xin Ba, con xin được mua lại một ngày công của Ba ! Ba sửng sốt nhìn Giót không hiểu, Giót nói thêm.

- Hôm nay con không có giờ học. Ba ở nhà với con hôm nay nhen Ba, con sẽ chăm sóc cho Ba, con sẽ đắp lưng cho Ba, đắp đầu cho Ba, để cho Ba mau chóng giảm được cơn đau ở hai cái đầu gối và ở cái lưng đau của Ba !

Ba Sửng sờ nhìn Giót, như chợt hiểu ra, Ba ùa lại ôm Giót vào lòng, hai cha con ôm chầm lấy nhau mà rưng rưng nước mắt. Mẹ và anh Hai không biết đã thức dậy và đã đến đứng một bên từ lúc nào, bây giờ hiểu ra mọi việc, cả nhà cùng ôm nhau khóc nức nở trong niềm cảm xúc – chan hòa yêu thương tột cùng !

Phan Văn Huy Tâm